

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

na posiedzeniu

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 lutego 2014 r.,

sprawy **G. M.**

skazanego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, art. 279 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 6 września 2013 r., sygn. akt VI Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 14 stycznia 2013 r., sygn. akt II K (...)

I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. P. - Kancelaria Adwokacka w G. kwotę 442 zł i 80 gr (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego G. M.;

III. obciąża skazanego G. M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Obrońca G. M. w kasacji złożonej od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 6 września 2013 r., sygn. VI Ka (...), utrzymującego w mocy co do G. M. skazujący wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 14 stycznia 2013 r., sygn. II K (...) **zarzucał** rażące naruszenie prawa procesowego i materialnego a to art. 433 § 2, art. 457 § §

3 k.p.k. i art. 279 §1 k.k., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez pozorne jedynie rozważanie zarzutu apelacji tj. błędu w ustaleniach faktycznych dotyczących czynu zakwalifikowanego jako kradzież z włamaniem oraz sporządzenie uzasadnienia wyroku nie spełniającego ustawowych wymogów, w sytuacji gdy prawidłowa kontrola instancyjna winna doprowadzić do zmiany wyroku poprzez zakwalifikowanie czynu skazanego jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. i umorzenie postępowania, ewentualnie do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W związku z tą kasacją, Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Trafnie zauważył w pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w G., iż w istocie zarzuty z kasacji obrońcy skazanego G. M. sprowadzają się do negowania ustalonego przez Sąd Rejonowy w T. stanu faktycznego i kwestionowania przyjętej przez ten Sąd kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego z pkt II. Analiza uzasadnienia kasacji wskazuje, iż obrońca skazanego nadto myli czyny których popełnienie przypisano G. M. (czyn z pkt. I zakwalifikowano jako wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 278 §1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., zaś czyn z pkt II zakwalifikowano jako wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.).

Wbrew wywodom obrońcy skazanego, należy stwierdzić, iż Sąd Okręgowy w G. w sposób należyty odniósł się do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy G. M., o czym przekonuje uzasadnienie wyroku tego Sądu, sporządzone z zachowaniem wymogów art. 457 § 3 k.p.k.: (por strona 2 – 4 uzasadnienia wyroku).

Obrońca skazanego naruszenia przepisów prawa materialnego upatruje w zakwalifikowaniu z art. 279 § 1 k.k. czynu polegającego na wejściu sprawcy do zamkniętego pomieszczenia przy użyciu oryginalnego, a pozostawionego w zamku klucza, a następnie zabór karty bankomatowej wraz z kodem PIN. Gdy tymczasem czyn z art. 279§ 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. przypisany skazanemu, sprowadza się do zaboru w celu przywłaszczenia z bankomatu (...) Bank (...) S.A. pieniędzy w kwocie 150 zł, za pomocą karty bankomatowej należącej do A. Z., po wcześniejszym pokonaniu zabezpieczenia w postaci kodu PIN. Tym samym pojęcie „pokonania zabezpieczenia” w niniejszej sprawie odnosiło się do zabezpieczenia w

postaci kodu PIN, które to zabezpieczenie skazany musiał przełamać, by wypłacić z bankomatu kwotę 150 zł. obrońca skazanego owe pojęcie „pokonanie zabezpieczenia” odnosi do wejścia skazanego do pomieszczenia w Urzędzie Gminy K., który to czyn słusznie zakwalifikowano jako wyczerpujący znamiona art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. Podzielić należy pogląd Sądu, iż przełamanie zabezpieczeń na komputerze lub systemie komputerowym, elektronicznych urządzeniach bankowych (bankomatach) i dokonanie w wyniku tego zaboru cudzych pieniędzy, wypełnia znamiona przestępstwa kradzieży z włamaniem ujętego w art. 279 § 1 k.k. Oczywiście nadto jest, iż z uwagi na unormowanie art. 130 § 3 k.w., przepisu art. 119 § 1 k.w. nie stosuje się jeżeli sprawca popełnienia kradzieży z włamaniem

Przedstawione wyżej względy zdecydowały, że Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. i art. 537 § 1 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.

r.g.